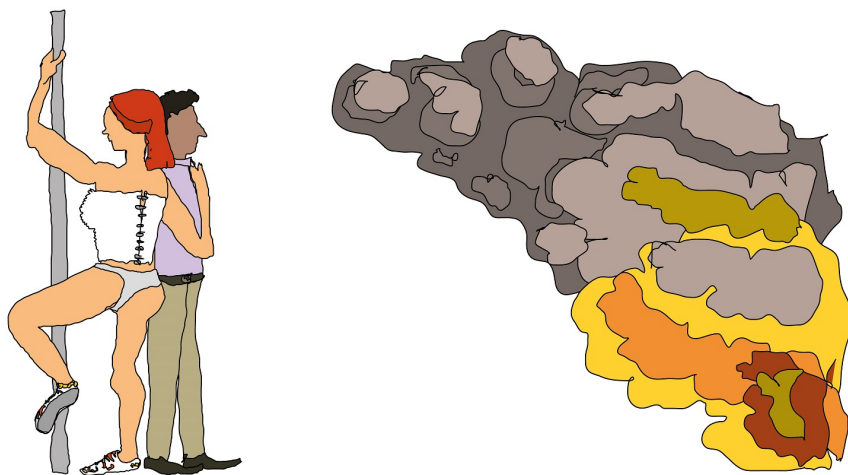

DOTZE FICCIONS SOBRE EL FUTUR D'EUROPA

Dues lletres

Nina Yargekov

Pau Badia

Traducció de Marc Leprêtre

Article original en francès

Escric aquestes ratlles des de l'habitació número sis de l'ambaixada dels Estats Units d'Europa a Budapest. Fa tres anys que Omar i jo vivim en aquest edifici. A l'exterior, policies de la guàrdia nacional hongaresa vigilen els accessos, disposats a detenir-nos si mai tinguéssim la mala idea de posar un peu fora. Com m'avorreixo terriblement, passo bastanta estona mirant-los per la finestra. Els compto, els hi poso noms, els invento una vida. Amb el seu casc i la seva armadura metàl·lica, s'assemblen a grans escarabats maldestres que en un moment de distracció haurien decidit sortir a passejar amb un colador d'acer inoxidable al cap. El meu altre joc preferit és observar les aranyes que de vegades teixeixen la seva tela en un racó de la meua habitació. Ignoro quina temperatura fa a l'exterior, però noto que són cada vegada més grosses. Reconec que espero en secret l'arribada d'una espècie tropical que potser es deixaria domesticar, una relació d'amistat amb un invertebrat artròpode contribuiria molt a mantenir el meu equilibri psíquic. Per la resta, les meves fonts de diversió són molt limitades. Estem pràcticament aïllats del món, sense telèfon i amb un accés a internet estrictament limitat a les pàgines del web oficial dels Estats Units d'Europa; excepte la dona de la neteja que ve un cop per setmana per portar-nos queviures, no tenim contacte amb cap ésser humà. És clar que molts funcionaris treballen a l'ambaixada, però nosaltres estem confinats al quart pis, que només podem abandonar un cop emplenat el formulari B-77998 de sol·licitud de visita dels altres pisos amb intenció de retorn. La majoria dels formularis estan disponibles en línia, però aquest s'ha d'anar a buscar personalment a un despatx situat als baixos. Podríem accedir-hi

mitjançant el formulari S-98275 de sol·licitud de sortida definitiva, però en aquest cas, no ens estaria permès tornar a les nostres habitacions. Finalment, pel que fa a Omar, la seva presència al meu costat és ara mateix com una idea abstracta, un concepte vaporós, es passa el dia dormint com una miserable guaiaba medicada amb benzodiazepina. Jo intento no enfonsar-me, però prou sé des de fa uns dies que l'aranya que viu habitualment al meu sostre em llença mirades de menyspreu, com dient, pobra Anna, no ets més que una llagosta descerebrada que no vol afrontar la realitat, encara no has entès que heu caigut en un forat jurídic, creus de debò que Brussel·les es mullarà per salvar un àrab i una ballarina de striptease? Li replico que exagera, que tenim pensada una última sortida, que precisament hem rebut una carta del departament europeu de protecció de la infància, que l'he vista en la bústia de correu que es troba en el petit saló de la nostra presó de luxe, que fa uns deu dies vaig entregar el formulari D-87265 de sol·licitud d'accés provisional a la clau del cademat de la bústia de correu, que segurament podré llegir la carta avui o demà, i que per tant no penso cedir al pessimisme que emana d'un petit dimoni amb vuit potes.

Vaig conèixer l'Omar davant del local de striptease folklòric on treballava cinc vespres per setmana. Folklòric vol dir que durant la seva actuació la noia ha de dur un mocador de pagesa danubiana al cap i calçar unes sabatilles bordades, això en virtut de la legislació hongaresa que només autoritza les activitats de caràcter eròtic si també promouen les arts i les tradicions populars del país. Als clients els és igual, mentre poden veure noies despullades, estan contents. En resum, havia acabat el meu servei, fins i tot havia aconseguit recuperar el meu cosset amb motius paprika que havia llençat al públic i que un grup de turistes borratxos insistia en conservar com a record, i a la sortida del club, un home d'uns trenta anys em va demanar el seu camí en un anglès amb fort accent francès. Era Omar, que estava a Budapest com a agent immobiliari internacional i no trobava el seu hotel. Vam intercanviar algunes paraules, em va dir que els inversors francesos estaven angoixats, que havien comprat massivament a Budapest perquè era una ciutat molt segura, sense manifestacions, sense actes violents, però que evidentment des que al juny de 2022 Hongria havia, per dir-ho d'alguna manera, dinamitat la Unió Europea, els preus s'havien enfonsat. Vam iniciar una mena de debat sobre violència al carrer i violència d'Estat, tot molt seriós, però com que en el transcurs d'un dels seus interminables argumentaris en lloc de dir Budapest va dir Bucarest, vaig esclatar, ah, vaja, és com tots els europeus occidentals, no pot ni tan sols recordar el nom de la capital on es troba. I just quan davant del seu aire compungit li explicava que la confusió era habitual i que no era el meu costum ofendre'm, hi va haver una enorme explosió a un centenar de metres d'on estàvem, i de sobte Omar es va desmaiar als meus braços. Més tard, em va dir que havia viscut un atac terrorista a París en una sala de concerts feia uns deu anys i que l'explosió li havia fet rebrotar el traumatisme. Estava tot pàl·lid, jo no sabia què fer amb aquest noi fràgil estirat a la vorera, amb els seus mocassins enllustrats i el seu pantaló ajustat, així que no vaig parar atenció al soroll de cascots, que als carrers de Budapest indica indefectiblement l'arribada d'una patrulla muntada en bous grisos, animals que també s'anomenen bestiar de les estepes hongareses. Els policies muntats en bovins ens van venir a veure, i ja desitjaven més que veure'ns, desitjaven interrogar-nos, que tinguéssim l'amabilitat de seguir-los a l'estable-comissaria, immediatament si era possible, i també si era impossible. Si aquella nit vam ser interrogats com a simples testimonis de l'explosió, molt ràpidament el nostre estatus va canviar subtilment, i dos dies després vam aprendre que estàvem acusats, Omar

d'atemptat terrorista i degradació del patrimoni urbanístic hongarès, jo de complicitat amb terrorisme i intent d'ajuda a la immigració clandestina d'un individu d'aspecte àrabo-musulmà. Mentrestant, un dels últims diaris independents d'Hongria havia demostrat que l'explosió va ser accidental, però aquest mitjà de comunicació havia misteriosament fet fallida l'endemà de la publicació de l'article, mentre paral·lelament nous testimonis s'havien presentat de manera espontània afirmant que havien sentit Omar cridar «Allah Akbar» davant del club de striptease, que al seu parer era l'objectiu de l'atac ja que els musulmans se senten agredits per la bellesa de les dones hongareses, tot i que sigui dit només de passada, jo no en sigui especialment l'estereotip. En definitiva, calia actuar ràpid, i atès que Omar era ciutadà europeu, refugiar-nos a l'ambaixada dels Estats Units d'Europa ens va semblar un reflex normal i lògic de supervivència.

Des del primer dia de la nostra estranya captivitat, vaig presentar una sol·licitud d'asil al·legant que arran d'un terrible malentès, m'arriscava a vint anys d'empresonament al meu país i que esperava de tot cor que l'encara jove però nogensmenys gloriosa super república federal dels Estats Units d'Europa m'acolliria amb simpatia. Seguint els consells d'Omar, que considerava que la meva professió podia provocar recels en el departament federal de la doctrina feminista oficial, vaig insistir en el fet que era titular d'un màster en lletres modernes i que, per tant, les meves competències no es limitaven a llençar sensualment al públic un sostenidor de llana d'ovella, sinó que també era una crac en anàlisi mètrica i en versificació, la qual cosa segurament constituiria un punt molt favorable per integrar-me a la societat europea. Finalment, per demostrar que no era una enemiga política, que no representava una amenaça per a Europa, vaig afegir que sentia moltíssim els esdeveniments de juny de 2022, que no era culpa meva si Hongria havia exclòs unilateralment de la difunta Unió Europea tots els altres estats membres amb el pretext que aquests menystenien els valors fonamentals magiars, i que naturalment m'alegrava que els vint-i-sis països que s'havien trobat sobtadament orfes haguessin aconseguit reaccionar fundant, encara que enmig del pànic i de la urgència, però n'estava segura amb la saviesa i el distanciament necessaris, aquesta enèrgica federació, que representava la meva única esperança de tenir una vida normal sense persecucions.

Per la seva banda, Omar havia iniciat les gestions amb vistes a una repatriació. N'estava tan segur que m'aconsellava oblidar la petició d'asil, seria molt més fàcil que ens caséssim tant bon punt el seu cas estigués resolt. Sabent que sóc lesbiana, tenia por que la sospita de casament blanc no fos massa flagrant, però Omar em deia, no pateixis Anna, no es nota tant que t'agraden les noies, però només un petit comentari, potser no seria mala idea si poguessis deixar d'afaitar-te el cap d'aquí al nostre casament. Però pel que feia al seu cas, Omar estava convençut que Europa, i sobretot l'estat de França on havia passat tota la seva

vida i que era la pàtria dels drets humans, ho farien tot per trobar una solució diplomàtica o, si s'esqueia, militar. Només que de Brussel·les, el seu expedient va ser transmès no pas al servei d'ajuda als ciutadans europeus en perill, sinó a l'oficina parisenca de verificació dels documents d'identitat, i es va veure immers en un terrible procediment de control de la seva situació administrativa. Tot i que els seus papers estaven en regla i el fet d'haver nascut francès en territori francès, li demanaven les partides de naixement dels seus vuit besavis, les notes de preescolar dels seus quatre avis i també la còpia dels antecedents penals dels seus pares, germans i germanes. Ja que no va aconseguir reunir tota la documentació demanada, se li va donar generosament una segona oportunitat mitjançant un test de personalitat per tal d'avaluar la seva compatibilitat cultural per viure a Europa, i especialment a l'estat de França, amb l'objectiu de mesurar l'impacte que les radiacions de les sonoritats àrabo-musulmanes del seu nom, a les que estava exposat des de la infantesa, havia tingut en la seva ment. El pitjor del cas és que els avis d'Omar són libanesos cristians però per orgull, i malgrat la seva insistència, ell es va negar a fer constar aquest fet en el seu expedient. Presumia, Europa és laica i França molt especialment, fins i tot si pensen que són musulmà, això no tindrà cap incidència, cal ser pacient, tinc fe en el meu país i en Europa. Resultat, el pobre noi va haver de tornar a passar la selectivitat francesa a distància, enviar un vídeo d'ell menjant llonganissa amb all, recitar de memòria els diàlegs famosos dels grans èxits del cinema francès i comprometre's a fundar, en els dotze mesos següents al seu retorn, una start-up ecoresponsable amb classes de ioga gratuïtes per als empleats.

Mentre Omar s'enfrontava a París, jo començava una tòrrida història d'amor a distància amb Brussel·les. Primer, l'oficina central europea de la immigració em va demanar de tornar a enviar la meva sol·licitud redactant la meva història de vida sobre paper quadriculat, escrivint en cursiva i no en rodona com ho havia fet la primera vegada. També em van recriminar de no haver produït un relat de vida prou detallat i, especialment, de no haver indicat què havia menjat per esmorzar el dia de l'explosió, la qual cosa donava a la meva prosa un aire de falla estereotipada que podria haver comprat a un venedor de falses biografies. Després, em vam demanar d'afegir el testimoni escrit de la meva mare confirmant el fet que tenia per costum no fer el primer àpat del dia. Això em va costar quatre mesos, ja que per contactar la meva mare havia d'emplenar el formulari F-89852 de sol·licitud de correspondència amb un ascendent, cosa que no havia fet mai vist que en la meva família haviem establert una regla en el cas que algun de nosaltres tingués un dia greus problemes, que consistia en no intentar contactar amb els altres i aparentar un distanciament afectiu total, això per tal de no oferir un taló d'Aquil·les emocional a les autoritats. Quan era adolescent, evocàvem aquests regla tot rient durant els àpats familiars, era més per fer-nos por que una altra cosa, tot i que des que la meva cosina s'havia trobat en una llista nominativa dels enemics de la nació publicada en un diari proper al govern, això ens feia bastanta menys gràcia. Així doncs, pensava cada dia amb els meus pares, però mai no els havia escrit, i fer-ho a instàncies d'un obscur buròcrata europeu que s'amagava rere un número d'identificació, em va treure de polleguera, i vaig plorar durant setmanes abans de fer-ho. Com a recompensa, vaig rebre un qüestionari de respostes múltiples sobre la meva feina de ballarina de striptease, que acabava amb una pregunta oberta, justifiqueu en 350 paraules per què tenint un màster en lletres modernes no heu buscat una feina relacionada amb la vostra formació? Per una vegada em va agradar l'exercici, i això em va

permetre buidar el pap sobre la taxa nul·lípara, és a dir l'impost que grava les dones hongareses majors de vint anys que no tenen fills. És per poder fer front a aquest impost, que s'ha de pagar cada vint-i-vuit dies, que vaig haver de deixar córrer els meus projectes de tesi universitària per dur a terme una activitat més lucrativa. Dos mesos després, vaig rebre una carta del departament federal de la doctrina feminista oficial. Vaig pensar que tot estava perdut, Omar tenia raó, això de l'striptease no s'acceptaria mai, he contestat malament al qüestionari. Però el problema no era l'striptease. Era el mocador de pagesa danubiana. Es preocupaven per la meva dignitat, estimada candidata a l'asil, ens agradaria recordar-vos que el vel islàmic és un senyal de submissió de la dona, i nosaltres a Europa defensem aferrissadament el principi d'igualtat entre els sexes, si és el vostre pare o el vostre xicot que us obliga a dur-lo, marqui aquesta casella, podem ajudar-vos. No n'estic francament orgullosa, però en l'estat de deteriorament mental en el que em trobava, doncs sí, vaig marcar la casella. És evident que metamorfosar-me en víctima del patriarcat exòtic em va portar sort, ja que algunes setmanes més tard vaig rebre la meva targeta europea de refugiada i també, com a regal de benvinguda, un abonament d'un any a *Die Welt* ofert per l'institut per a l'educació dels immigrants en la civilització europea. No parlo una paraula d'alemany, però, malgrat tot, estava encantada i tenia pressa que arribés el primer número per poder veure finalment imatges del món exterior.

Atès que mentrestant, el meu pobre Omar s'havia convertit en apàtrida, vaig tornar a treure el tema del nostre casament - si no podia tenir la ciutadania, podria, en tant que cònjuge d'una refugiada, anar a Europa. El casament també va ser tota una altra història, i vam haver d'enviar dotze vegades el formulari M-78752 per confirmar el nostre rebuig a la presència d'un imam per videoconferència, però ho vam aconseguir. I des de llavors, esperem. Europa ens obre els braços, però amb la policia hongaresa que encercla l'edifici, és impossible sortir-ne. I no és que no haguem intentat trobar un passatge secret: he passat nits senceres sondejant les parets, aixecant quadres, desmuntant mobles, al final fins i tot vaig esmicolar la tetera de la cuina per estar segura que no s'hi amagava un botó que activés l'obertura d'una porta incrustada a la banyera. Fins i tot vaig aconseguir subornar la dona de la neteja perquè oblidés de tancar la nostra planta amb clau, la qual cosa demostra que la corrupció és una tècnica que no passa de moda. Això em va costar el meu braçalet d'or, però em va permetre examinar amb lupa els altres pisos. I, està clar, els meus somnis de galeries subterrànies i altres sortides ocultes es van volatilitzar. És més o menys en aquell moment que vaig començat a parlar amb les aranyes. Pel que fa a Omar, ja s'havia enfonsat en la seva depressió narcolèptica. Llavors, en un últim esforç, o potser simplement perquè necessitava desesperadament un nou objectiu, vaig decidir inventar que estava embarassada i vaig escriure una carta lacrimògena per suplicar que vinguessin a salvar el meu futur bebè que quedaria traumatitzat per sempre més si naixia aquí. I en el formulari E-09786 de denúncia urgent d'infant menor o per néixer exposat a condicions impròpies per al seu bon desenvolupament psicosensorial, vaig marcar sense dubtar la casella sí de la pregunta, sol·liciteu una operació militar amb bombardeigs.

Aquest era el punt en el que estàvem, quan fa quinze dies la dona de la neteja em va portar la clau de la bústia de correu. Vaig obrir la carta del departament europeu de la protecció de la infància i llegir el contingut. No vaig sentir cap emoció, però vaig pensar que calia ensenyar-la a l'Omar. El vaig sacsejar durant una hora, va acabar despertant-se i va llegir la

carta. Amb una veu pastosa va dir, ah sí, anuncien un assalt de les forces especials europees, venen a alliberar-nos. Te n'adones ? No, no me n'adonava. No s'esmentava cap data, i esperàvem disposar encara d'alguns dies, ja que érem conscients de no ser prou forts per encarar un canvi tan gran. Ens vam preparar a poc a poc. Em vaig fer a la idea que un conflicte armat anava a esclatar entre Europa i el meu país natal. Em consolava pensant que d'alguna manera, això vindria a justificar *a posteriori* molts anys de teories del complot de Brussel·les contra Hongria, i crearia una mena d'harmonia retòrica retroactiva. Amb Omar, havíem convingut que el xoc feliç del nostre alliberament, que no deixava de ser un xoc, provocaria un avortament; amb una mica de sort, no es descobriria mai l'engany. Jo pensava en la taxa nul·lípara i em deia és una bogeria, vaig abandonar la meva tesi perquè em castigaven fiscalment per no tenir fills i ara he provocat aquesta guerra gràcies a un fill simulat, tinc la sensació que alguna cosa no funciona. El que no funcionava, és que passaven els dies i no passava res. I aquest matí, ha arribat el primer número de *Die Welt*. A la portada, hi ha la foto d'un escenari urbà devastat. Cases esventrades. Cossos al terra. Militars empunyant el seu fusell d'assalt. Vestits amb l'uniforme de l'exèrcit europeu. Al fons, una botiga amb un rètol en romanès. Fins i tot si no domino l'alemany, no m'ha costat endevinar-ho: havien bombardejat Bucarest en lloc de Budapest. Dues lletres de diferència. Només dues lletres. Sinó, la gran notícia de debò, és que a la pàgina 7 de *Die Welt* hi ha la foto d'un niu de taràntules al peu de la torre de Pisa. Veig que han arribat a Europa i que aviat tindrè unes encantadores noves amigues.

Diari rellegit i reescrit en primera i tercera persona

Mireia Sallarès

El mar gris

Eluned Gramich

L'odi

Kallia Papadaki

Dos bitllets a Namíbia

Djaimilia Pereira de Almeida

La ficció europea

Cristina Morales

Reflexions sobre el futur d'Europa des d'una avioneta laosiana

Irene Solà

El sistema de signes de Sala-Babot

Borja Bagunyà

Dues lletres

Nina Yargekov

Nina Yargekov

Nina Yargekov és escriptora i traductora franco-hongaresa. Va néixer a França l'any 1980 i va debutar al món de les lletres amb la novel·la *Tuer Catherine* (2009). L'any 2011 va publicar la seva segona obra, *Vous serez mes témoins*, mentre que la tercera, *Double Nationalité*, va ser mereixedora del premi Prix de Flore 2016.